

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Za prosjake!

—*— Če človek, živeč mej valovjem prostega ljudstva vidi, posluša in čita neprestane pritožbe in stokanje od vseh strani v socialnih ozirih, če vidi in preišči kolikankoli neuspešno je vse navedeno plakanje in pisarenje, vsklikne pač, če ima še kaj verskega čuta v sebi: „Bog pomagaj!“ Oni pa, ki nima verskega čuta — pretrga v opravičenej jezi, zvezo mej sabo in z vsem, kar ga k drugim veže; — njemu postaja vse jednako, polasti se ga nebržnost za vse stvari, in krepi ga, ulivaj mu kaplje upanja v boljšo bodočnost — zaman je tvoje delo, kajti zgubil je nado in up, — postal je ne véde član one brezštevilne množice, ki od denašnje države ne pričakuje več ničesar!

Kdor svojo modrost zajema iz oficijoznih listov, seveda ne zapazi one grobove tihote mej ljudstvom, ki izraža poznavalcu socialnih razmer vse kaj drugega, nego zadovoljnost, kajti tak čita na primer v „Laibacher Zeitung“ uvodni članek v preteklem tednu, kjer se dokazovati skuša, da današnje pritožbe nikakor niso opravičene, da ni res, da se ljudsko občno blagostanje pomanjšuje, da ni res, da se kapital v vedno večji meri steka v roke kapitalistov; — marveč da se blagostanje mej nižje kroge čedalje bolj širi, in da bode kmalu treba kapitalistom priskočiti na pomoč, da ne obubožajo.

Kjer vladajo taki nazori o potrebah ljudstva, kjer se opravičene in utemeljene pritožbe prištevajo le praznemu in golemu govoričenju, ondu se pač ni nadejati skrbi za ubožno ljudstvo. S tem da se revščina skriva, da se ji prepove prikazati se na beli dan, ni se odpravila! Obžalovanja vrednega preskrbovanja naših za delo in prislužek nezmožnih starcev in bolehnih ljudi po mestih in po deželi ne bode nadomestila nobena „prosjaška postava“; marveč le taka postava, ki bi urenila domovinske pravice na ves drugačen način, nego so sedanje in katera bi državi nalagala vrhovno dolžnost, skrbeti za onemogle. Trebalo bi poprijeti se načela, da država ne sme držati samo palice, nego tudi kruh v roki. Vprašajmo pa, za

koga skrbi državno oblastvo izimši uradnike? Mrvica dolžnostij, ki so naložene v tej zadevi občinam in srenjam, se mari te izvajajo? Koliko dohodkov se porabi izimši privatno človekoljubje v te namene? Kje se najde statistik, da tudi to izračuni?

Borega rokodelca in težaka, ki sta preživela svoje žive dni v mestih ali v tovarnah „odpravi“ se na starost v njegovo domovinsko občino, kjer ju nihče ne pozna — poznati neče! Privatna dobrodelnost, ki je dosedaj starcu dokladala, kar mu občina ni podelila s tem, da je použil ostanke domače mize, — zatvorila se je celo, kajti nihče ne sme več prositi, sicer zapade kazni! Ni li kazalo našim modrim državnikom, ki so v prid kapitalistom napravili pri vseh dosedanjih v socialno življenje sezajočih postavah toliko „izjem“, da bi bili napravili tudi pri „prosjaški postavi“ vsaj to izjemo, da starček, za kojega nobeden zadostno ne skrbi, — sme potrkati na vrata usmiljenih, da si izprosi potrebno hrano? Mojstra Göttheja slavni stih „Wer nie sein Brod mit Thränen ass“ kaže pač, da se v onih krogih ne nahaja človeka te vrste.

Milosčina dajala se je revežem, odkar na svetu vlada združeno življenje. Posebno pa nam krščansko življenje od apostolskih časov sem podaja žive slike privatne dobrodelnosti. Tudi nam dosedaj še ni znano, da bi se bila kje prošnja „v Boga ime“ uverstila mej kazni vredna dejanja, — da bi oni, kojega je morda kdaj nesreča zadela, da je v mladostih bil kaznovan zaradi beračenja, kar se bode rokodelskim pomočnikom sedaj zgodilo, moral nositi vse svoje žive dni za seboj pečat moralčnega omadeževanja — sodnijsko kazni! Preganjanje delomrznih oseb (potepuhov) je povsem opravičeno, in žalibog da se dosedaj takim ljudem ni do živega prišlo, akoravno zato ni manjkalo postavnih določeb. Žganjarije, ki jih nahajamo, kakor tabakoprodajalnice po vseh delih mesta, so prava vseučilišča potepuhov. Zakaj se te ne zaprejo? Se morda tudi prištevajo mej ono vrsto obrtnij, ki smejo biti odprte celo ob nedeljah? Zakaj se ne prime potepuha tam, kjer se ga lahko uniči, kjer se zarod more zatreti? Je li prav, da se 80—90 letni poštteni starčki, ki nimajo nikogar, da bi za nje skrbel, ki

dobivajo v najsrečnejšem slučaju 1—3 gold. podpore na mesec iz ubožne blagajne in se s tem nikakor ne morejo preživeti — po mestu gonijo v družbi z onimi izmečki koncesijoniranih žganjarij? Dosedaj veljalo je krščansko načelo, da revščina sama na sebi še nikomur ne utisne pečata hudobnosti in zlodejstva, sedaj je to naravno načelo ob veljavo.

In ravno tisti, ki so po nedolžnem šteti mej potepuhe, kojim je sleherni rad podaril darek „v Boga ime“ trpeli bodo več vsled „prosjaške postave“ nego potepuhi; kajti, slednjim, kolikor jih je dela zmožnih, preskrbeti se jim ga mora, ko pa bi tega ne hoteli, skrbjeno jim je za živež in stanovanje v prisilnih delavnicah. Kje pa je jednako skrbjeno za onemogle? Kje ostaja kazni za nekatere brezsrčne občinske predstojnike (in teh bode tudi nekoliko), kojim je srce otrpelo za tujo bedo? Kdo nadzoruje izpeljavo onih pomankljivih postav, ki se izvajajo, kakor komu drago? Kdo pa tudi podpira revno občino, ki ne more preživeti obilega števila svojih starcev, katere bode sedaj vsled naše jako čudne domovinske pravice od vseh delov sveta dobivala? Predno se je poskušalo prosjačenje samo na sebi uvrstiti mej kaznjiva dejanja, uredile naj bi se bile domovinske pravice, tako, da bi tista občina, v kateri je kaka osoba preživela in delala več let ali pa celo vse svoje življenje — imela dolžnost, jo preskrbeti tudi na starost. Najbolj pa kaže kratka doba, odkar se ta postava izvaja, kako da morata uradnik in sodnik s težkim srcem kaznovati in zapirati, še jedenkrat naj poudarjamo — peštene reveže, katerim Bog pomagaj!

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 8. avgusta.

Presvitli cesar pride 8. sept. v Celovec, kjer ostane do 11. sept. Nadvojvoda Karol Ludovik ogledal bode 29. avgusta še živinsko razstavo v Celovci.

Kakor poljski listi poročajo, snide se **državni zbor** 20. septembra. Ko bode zbor izvolil predsednika in odseke, začela se bode adretna debata. Ko bode to končano, bode pa finančni minister pred-

LISTEK.

Potopisne arabeske.

XII.

Gospod urednik! Zopet sem se pomaknil za postajo višje po Dunavu navzgor.

Od Novega Sada sem se Vam kaj težko ločil! Zlasti tri reči so se mi ondu jako omilile: knjigarna bratov Popovičev, „čitaonica“ in mestni park.

„Srpska knjižara braće M. Popovića“ v Novem Sadu Vam je bogat zaklad srbske književnosti. Tu se zakladajo in tiskajo raznovrstne knjige in časopisi ter se prodajajo po največ vsi književni proizvodi bratov Srbov tostran in onostran Dunava in Save. Isto tako se Vam tukaj postreže z najvažnejšimi literarnimi izdelki drugih Slovanov, takó da je knjigarna bratov Popovičev neko sredotočje jugoslovanskega slovstva, in kot podjetna založnica vsakovrstnih spisov, pravo zatočišče srbskih pisateljev. Tu se shaja dan na dan ne samo Novosadska literarna inteligencija, temveč vso zavedno Srbstvo, ki se briga za razvoj svoje književnosti. In kakó se Vam tukaj postreže — uljudno in prijazno, da se Vam kar milo stori! „Izvolite ovo, izvolite ono?“

razklada postrežen knjigotržec pred Vami svojo bogato zalogo, opozarjajoč Vas na „najnovije izdanje“ te ali one zanimljive knjige ter Vam pridene zapisnik o svojem knjižnem skladišču, kateri se izdaje začetkom vsakega leta. Takó je tudi meni, poleg marsikake knjige in zbirke narodnih pesmi s ponosom predložil: „Pevanija Zmaj-Jovana Jovanovića; celokupne pesme Branka Radičevića; „Veliko srbsko narodno lipo“ (zbirka sa 900 odabranih pesama); „Boj na Kosovo“; „Putovanje po Novoj Srbiji“ in mnogo drugih jednakih del. In naposled, ko sem bil že izbral to in ono ter hoteč oditi, reče mi vrli mož nekako uznesen: „Gospodine! ima još jedne knjižice, koja će Vas kao stranca, vrlo zanimati...“ ter mi pomoli ličen zvezček z napisom: „Zimnje večeri, priče iz narodnog života u Srbiji, napisao M. Gj. Miličević“. In res! Ni mi žal za bore 1 gld. 20 kr., katere sem potrošil za to izbornu knjižico! To Vam je vrlo zanimivo delce, ali kakor nje imenuje isti pisatelj: „zbirka — ne pripovedaka, nego priča, crta, bilježaka, scena, epizoda, utisaka“, o katerih pravijo srbski kritiki, da so polne „plastike u oertima, razgovjetnosti u bojama, života u karakterima, prirodnosti u radu i čistote u slogu“. Tiskana je knjižica prvotno se ve da s cirilico, ali je letos izišla pretiskana na latinico, „da se nasladi

njezinom čitanjem velik dio našega naroda, koji nije već čirilovim slovima“...

Iz knjigarne bratov Popovičev zahajal sem, po kosilu, na „črnu káfu“ v Novosadsko „Čitaonico“. Ondu se ob tem času zbirajo po letu na vrtu, vsi tamkajšnji narodnjaki. Tu Vam je kaj živahno, da ne zadremljete z lepa, kakor v židovski soparici Vaših Ljubljanskih kavaren! Čili naši bratje Srbi so Vam namreč tudi v tem oziru praktičnejši, nego mi! Oni Vam zlasti v spomladnem in poletnem času ne tolčejo tistega kamenja, ki mu Vi pravite „domino“, niti Vam ne igrajo tist večni „piquet“, kakor pri Vas, temveč takoj „poslije ručka“ (kosila, lotijo se priljubljenega jim „kugljanja“, s katerim pospešujejo prebavljanje svojih pretečnih jedil. Sploh sem opazil na vsem svojem potovanju tu doli, da so ti ljudje veliki prijatelji „kugljane“ ali če Vam bolj prija poslovenjena nemščina: keglišča! Pa jih je tudi veselje gledati, še bolj pa poslušati, kako Vam „se kugljajo!“ Kar iz rokava jih sipljejo — pikre dovtype in vsakovrstne sarkastne opomnje o več ali manje ugodnih ali ponesrečenih lučajih. Tu sem se Vam nasmejal za deset let bivanja mej Vašimi neslanimi zabavljalci!...

In naposled, po ravnokar opisanih, velikih mojih vsakdanjih naporih — kakó se mi je priloga!

ložil buget za 1886 in državni zbor bode začel posvetovanje o budgetnem provizoriji. Po štiri tedne trajajočim zborovanji snidejo se delegacije. V novembru in decembru bodo zborovali deželni zbori. Vladni krogi upajo, da se bodo s poostrenim zborničnim redom precej okrajšale debate. Ali bode morda težava, predno se bode vsprejel poostren zbornični red. Levičarji, Koroninijevci in morda tudi več desničarjev bode proti takim ostrejšim naredbam.

Česki listi se pritožujejo, da vlada ne mara, da bi dalj časa zborovali deželni zbori. Na Dunaji se bolj ravna po željah levece, kakor pa avtonomistov. Kompetenca deželnih zborov, pravi „Politik“ je sedaj še precej velika. Tako smejo deželni zbori po deželnem redu preiskovati, kake posledice ima kak državni zakon za kako deželo, in celo staviti predloge o spremembi ustave. Tako bi deželni zbor česki mogel preiskovati, kake posledice je imela za Česko avstro-ogerska nagodba. Ta list prigovarja z avtonomističnega stališča, da bi se deželni zbori poslužili teh pravic.

Več deželnih načelnikov se je že bilo obrnilo do vlade, da bi se smele s silo zapreti prodajalnice onim obrtnikom in trgovcem, kateri jih nečejo ob nedeljah zapreti, kakor zaukazuje zakon o **nedeljskem počitku**. Vlada jim je odgovorila, da to ni uzakonjeno, ampak dotičniki naj se le posvare in, če treba, kaznujejo z globo.

Galicija imela bode letos precejšen primanjkljaj v deželnem budgetu. Uzrok temu je odpisanje davkov v krajih, po povodnji poškodovanih, nadalje so podpre poškodovancem iz deželnega zaklada veliko požrle, ravno tako tudi priprave za regulovanje rek.

Razburjenost na **Hrvatskem**, da so se odpeljale znane kameralne listine iz deželnega arhiva v Pešto, vedno narašča. Več listov je že zaradi tega bilo konfiskovanih. Deželni arhivar Miškatovič, misli odložiti svoj deželnozbornski mandat, Krešić ga je pa že odložil. To bo tudi vladi napravilo neprijetnosti, kajti Krešić je predsednik, Miškatovič pa poročevalec hrvatske regnikolarne deputacije.

Na **Ogerskem** navstale so sedaj neka nasprotja mej naučnim in trgovskim ministerstvom zaradi izdaje patentov. Minulo je že štiri mesece, kar se brani Budapeštanske politehnike izjaviti se o kakem prošnji za patent. Uzrok temu je, da izjave Budapeštanske politehnike še pregleda Dunajska politehnika, dočim Budapeštanska politehnika nema pravice pretresovati takih izjav Dunajske politehnike, ampak se z Dunaja v Pešto došli patenti kar registrirajo. Ker se že tako dolgo ni izdal na Ogerskem noben patent, zaukazal je trgovski minister grof Szechenyi, ker ne more prisiliti politehnike, da bi se izjavila o takih prošnjah, da naj to stvar v roke vzame tehnološki obrtni muzej. Ta pa tudi ne mara prevzeti te naloge, po vrhu mu je pa še naučni minister prepovedal, da se nema s tem ukvarjati. Hkratu je pa naučno ministerstvo povprašalo trgovsko, kako da se upa zaukazovati kaj tehnološkemu obrtnemu muzeju, ki spada pod naučno ministerstvo. Sedaj tedaj ta stvar še vedno čaka rešitve. Ogrbi bi radi videli, da bi se Dunajske politehnike vzela pravica presojevati izjave o patentnih stvarih Budapeštanske politehnike, in se jeze na naše naučno ministerstvo, da tega ne zaukaže, in da ima tako Ogerska škodo.

Vnanje države.

Kakor je znano je baš grški konzul na Jurjevo zakrivil izgrede v **vzhodnjermelijski** stolici, v Plodivu. Konzul sam je pa hotel stvar zvrniti na bolgarsko prebivalstvo in v tem zmislu poročal svoji vladi. Ta je stvar preiskala in se preverila, da je baš konzul mnogo kriv in ga odpokli-

cala, a vendar je zahtevala, da mu marajo vzhodnjermelijska oblastva dati satisfakcijo, predno odide s svojega mesta. Sedaj se baš ugiblje, kaka naj bi bila ta satisfakcija, da bi oblastev ne ponižala.

Volitve za **francosko** zbornico bodo v 4. dan oktobra. Vse stranke se že pripravljajo za bodoče volitve. Poslednji govori v zbornici imeli so samo še agitacijski namen. Zlasti radikali so posvetovanje o kreditu za Madagaskar porabili v ta namen. Kakor se govori, bodo monarhisti tudi skušali bolj zjediniti se pri prihodnjih volitvah.

Pri Achmari ima **abisinski** general Ras-Alula 25.000 mož zbranih, s katerimi misli v kratkem udreti v Sudan, da bode pokoril ustajnike. V ta namen so pa še trije drugi blizu jednako močni oddelki pripravljeni.

Dopisi.

Iz Rudolfovega 4. avgusta. (Politiško paperkovanje po volitvah.) (Dalje.) Nekaj časa potem, ko je grof Margheri tožbo uložil proti Maderju — bilo je, če se ne motim, še 2. jun. — prišel je Kastelic ml. po svojih opravkih v pisarno dr. Slanca, kateri ni znal njemu nasproti družega govoriti in o ničemer družem se bahati, kakor da „bodo dobili Margherijevci 17 disciplinarnih preiskav na vrat, da se mu sicer smilijo taki, ki imajo otročiče, ki bodo še stradali in od hiše do hiše kruha prosili, pa da on (Slanec) ne more nič za to, ker ga Margheri na to sili.“ Ko ga je Kastelic baral, zakaj da bo ravno 17 preiskav, ne pa v „okroglem številu“ 20, je odgovoril: „Ker jih več skupaj spraviti ne sem mogel.“

To je Kastelic potem javno govoril in prič za to je mnogo in to sem Vam, gospod urednik, koj poročal, da ste pa Vi tako dolgo o tem molčali, je Vaš greh.

Častiti čitatelj! poslušaj zdaj, kaj „der Mann des 19. Jahrhunderts“ o tej zadevi piše v svojem „Poslanem“ v „Lj. Listu“.

Črno na belem smo brali v onem „Poslanem“, od dr. Slanca podpisano, kakor sledi: „Ali jaz sem advokat — gg. uradnike moramo nahujskati proti njemu, sta si omenjeni dopisnik in uredništvo „Sl. Naroda“ mislila, ko sta tiskati dala: Nekdo ustil se je, da bo Margherijancem 17 disciplinarnih preiskav na vrat spravil itd.“ Da je temu pridejal: „To je jedna najneumnejših laži „Sl. Naroda“, o tem ste že Vi, gospod urednik, govorili.

V jedni sapi trdi dalje dr. Slanec, da je o onih „17 disciplinarnih preiskavah“ govoril še le pri glavni obravnavi, ki se je vršila stoprav 11. jul., potem pa umstuje: „Dopisnik „Narodov“ je vedel, da sem omenjeno in le to govoril, (ni res, dopisnik je le to vedel, kar je od Kastelica in drugih slišal); tuhtal pa je od 11. jul. sem o tem, kako te ravno omenjene moje besede (da mu je namreč žal, če kacij 15 do 17 istih volilcev, ki bi šli 2. junija na somenj v Črnomelj, pride v preiskavo zaradi pregreška prodaje volilnih glasov), obrniti tako, da bi se meni kaj natrpilo. Imamo ga, mislil si je mož; pisal bom, da se je „nekdo“ (ni res, dopisnik je pisal: „Dr. Slanec se je proti Kastelicu ml. bahal itd.“) ustil, da bodo dobili Margherijanci 18 disciplinarnih preiskav — in — der Pfeil sitzt.“

Tako-le, zdaj ga bodo gg. uradniki črtili, fino smo jo vpeljali.“ — Dr. Slanec ima, kakor se vidi, jako živo domišljijo. Končuje pa svoje „prazne muhe“ s sledečimi besedami: „Prav nerodno sta jo vpeljala g. dopisnik „Slov. Naroda“ in njega uredništvo. Je sicer res, da pride malostna (?) kazenska stvar grofa Margherija proti meni pred prizivno instanco tukaj v Rudolfovem — in Vi „arme schwitzende Menschenhäupter“ mislili ste nemara na to, ko ste navedeno notico tiskati dali. — Mogoče je tudi, da hočete s to notico sploh jezo gg. uradnikov proti meni vsplamteti. Tudi ta misel je neumna.“ Koliko besed zastoj! Kastelica primite! Dopisnik „Narodov“ in njega uredništvo sta nedolžna.

Dopisnik „Slov. Naroda“ ni, ko je tolikrat napominano notico uredništvu tega lista za javnost poslal, niti na „malostno“ kazensko stvar, niti na vsplamtjenje jeze gg. uradnikov mislil, niti ni hotel občinstva proti dru. Slancu dražiti, nego hotel je pred slovenskim svetom razkriti nevarno rano in hudo bolezen na narodnem životu, katera se imenuje jedno leto sem „Šukljejanizem“, ki ima tudi to lastnost, da hoče že iz zgolj maščevanja in v slepi svoji strasti tiste uradnike, ki ne prisegajo na „Šukljejanizem“ in ki narodovo slogo kvišku drže, ob kruh spraviti in njihove nedolžne otročiče po svetu pognati!

Vam, g. dr. Slanec, specialiter pa še to le: Od vzvišenega do smešnega je le — korak! Pri glavni obravnavi 11. julija ste dvakrat s ponosom in mogočnim glasom izrekli: „Noben sodnik mene ne more obsoditi“, v „Ljublj. Listu“ zadnji čas pa že pišete: „Glejte, jaz imam toliko respekta pred avstrijskimi sodniki, da še na delegiranja ne mislim!“

Gospod urednik, o jako zanimivi obravnavi 11. julija pa hočemo bolj obširno govoriti, ko bode čas za to prišel. Danes se le temu še čudimo, da tisti mož, ki na koncu svojega „Poslanega“ vesolja vsklikne: „Z avstrijskimi sodniki imam kot advokat opraviti!“ — da tisti mož, rečemo, tudi ni vedel kot advokat, kaj da učini s širjenjem in razglašanjem lažnjivega telegrama?

Svojim očem pa nisem hotel verjeti, ko sem v tistem Slančevem „Poslanem“ sledeče besede bral: „Ni časopisa v Avstriji, ki bi bil tako rad na razpolaganje osebnostim, nego „Slov. Narod“ v času po Jurčičevi smrti.“ In te besede je prinesel še na vrh „Ljubljanski List“. Da ga ni rudečila obliha, ako ima še kaj sramožljivosti! „Lj. List“ se spodtika nad „osebnostim“ v „Sl. Narodu“ — volk in jagnje v basni!

Nepozabljivo je pisarenje in osobno natolcevanje „Lj. Lista“ lansko poletje pred notranjskimi volitvami, nepozabljivo napadanje „Sokola“, dr. Tavčarja, Hribarja in drugih, pa tudi nepozabljivo podlo psovanje in osobno pikanje v vseh člankih in dopisih iz Rudolfovega v „Lj. Listu“ za časa letošnjih državnozbornskih volitev in še bolj po končanih teh volitvah.

Napočila je zares za naše leposlovje nova doba, odkar „Lj. List“ novo estetiko, kakor njega oče novo mralo uči! Tukaj pri nas pa poznam jezi-

izprehod po senčnem Novosadskem „perivoji! Dočim so se mi ondu, ob knjigah utrujene oči kaj blagodejno spočile v ogledovanji vitkih, visokostasnih Srbkinj, umiril se mi je razdražen sluh v sladkih melodijah ciganske muzike, svirajoče vsak večer ondu na vrtu parobrodniške agencije. Po dve, tri ure sem Vam sedel tu na zelenem Dunavskem obrežji! Okrog mene vrvela laskava srbščina, ob nogah pa so mi pljuskali zelenkasti valovi silnega Dunava in košati bagreni stresali so vonjivo svoje cvetje po meni — kakor vidite: preživel sem tukaj blažene spomladne dneve, in ko bi bil pesnik, prepiral bi se naposled i jaz s stvarnikom, da me ni volja umreti — spomladi, kakor tisti Paul Heinze, rekše:

„Ich möchte nicht im Frühling sterben,
Wenn neu die Fiuren sich geschmückt
Und nach des Winters Noth, der herben,
Der Lenz ans Herz die Erde drückt.“

Toda gospod urednik: kakor vsemogočni stvarnik ni dolžan ravnati se v premodrostnih svojih sklepih po naših „predpisih“ — po najnovejšem nauku ga še ničesar prositi ne smemo — istotako se briga za vsakdanji kruh ni zmenila za mojo brunno željo, da bi na tem prijetnem prostoru sanjaril, dokler bi se baš račilo meni: lepega jutra bilo mi je optati potno torbo ter odrinoti dalje...

Iz Novega Sada, stoječega ob mogočni plovni reki, odpirajo se Vam pota v širni svet na vse vetrove: po Dunavu doli in gori, na iztok in zapad in po železnici na sever in jug. Za tako imenovane „izlete“ imate ondu kaj ugodnih prilik! Stopite na brod in ponese Vas v Beligrad, sedete v železniški voz in v poldrugi uri ste v Mitrovici na Savinem obrežji, dočim ste v isto toli kratkem časi z „nagličem“ v osrčji madjarskega kraljestva itd. In teh ugodnosti okoristijo se Vam tudi gibčni Novo-Sadčani. Ob nedeljah in praznikih mrgolijo Vam kakor mravlje na vse strani: doli v Karlovce, ven na ravni Srem, po Dunavu gori v Kamenico, Tútak, Cerevič. Najpriljubljenejši in najugodnejši izlet jim je v Kámenico, kamor v poletnem časi po dnevu plovi vsako uro poseben parnik.

Ko vzplavate z lehkokotnim parobrodčičem izpod železniškega mostu po Dunavu navzgor, odpira se Vam zopet mičen razgled po obestranskem obrežji. Z desne, to je s severne plati gledajo z nad ploščnate samotne prodovine za Vami, kakor v slovo, bele Novosadske cerkve s šilastimi svojimi zvoniki, dočim se vam v levem ozadji z južne obale kaže sivorjavni Petrovaradinski grad v slikovitem profilu. Od ondot višje gori je desno Dunavsko obrežje bujno obraščeno s plodovitimi vinogradi in njivami, katere se razprostirajo po dolgih, polagoma navzgor

kipečih terasah, visoko gori v brdovite podanke zelene Fruške gore. Nasprotno pa se širni Dunav razteka v razne panoge, vijoče se mej košato-gozdnimi otoki...

Ali glejte! Jedva ste premerili petnajstkrat dolžino ladjine palube, opozori Vas zvonec na zaželjeno postajo.

Kamenica je selo, stoječe na desnem Dunavskem obrežji. Obsega kakih 400 hiš in ima nekoliko črez 2000 prebivalcev. Selo ima vrlo dražesten položaj. Hiše so mu razpostavljene tu doli ob Dunavu in po holmu navzgor proti jugu. Zlasti cerkva je na jako prijaznem prostoru: na uzvišenem, zelenem griču, s katerega je učarjav razgled po širnem Dunavskem obrežji. Skoz selo teče široka cesta, obseščena s košatimi stoletnimi akacijami, katere so tu doli sploh povsod jako priljubljene. Mej posamičnimi hišami je nasajeno raznovrstno sadno drevje, zlasti jablane in slive. Cesta, vijoča se za selom po jasnem holmu navzgor, zavede Vas naposled na uzvišeni vrhunec, od koder se Vam odpira diven pogled po vsej pokrajini: tja preko Dunava, po širni ravni Bački, doli na svetli Novi Sad in mračni Petrovaradin, ob njem višje gori po valovitih brdih bujne Fruške Gore, daleč tja gori proti Vukovaru, nad mnogoštevilnimi košato obraščenimi Dunavskimi otoki...

kovnega strokovnjaka, ki nabira, kakor bučelica med po cvetlicah, iz listov in števil, „Lj. Lista“ od jednega leta sem „cvetje“ in „rožice“, „lepe“ misli in „klasične“ prilike, da bo spisal nov „Cvetnik“ za višjo gimnazijo. O srečna mladina, ki te taka „žlahtna“ hrana še čaka!

„Najivni“ Novomeščanje pa še zdaj ne vedo, zakaj da izhaja „Ljub. List“, morda le, — menijo — da služi Šukljevcem za „Spucktrügel“ in se povprašujejo, kaj da naši državni poslanci k temu poreko?

Evo vam! „V Rudolfovem“, piše dr. Slanec, „živi človek, ki je pod titulom, da bo grof Margheri vrnil, denarje na posodo prosil.“

Akoravno je grof Margheri na ravno tako očitjanje od strani dr. Slanca pri glavni obravnavi dne 11. julija t. l. odločno in možato tega „plemenitega“ doktorja zavrnil in mu jasno dokazal, da le obrekuje, če kaj tacega predbaciva, vendar temu doktorju jezik ni mogel mirovati, da zopet v „Ljub. Listu“ psuje in obrekuje, češ calumniare audacter etc.

Tudi od „jednega golaža“ bom Vam še pisal, pa danes še ne, tudi bom Vam pisal, kaj mi je neki domoljub na Krškem pripovedoval, pa danes tudi še ne.

Dr. Slanec, kateremu je greben tako mogočno zrastel, kar je v Rudolfovem, misli, da sme z Novomeščani tako ravnati kakor z „Balkanom“ in še nekom drugim, ki tudi liste prenaša, in dasiravno piše, da se „ne poteguje za kakovo častno mesto“, hoče vendar že v dvojnem oziru v Rudolfovem in na Dolenjskem sploh zapovedovati — kot „veleum“ in „bogataš“ ter voditelj biti na Dolenjskem. Tako sodijo o njem tudi na Krškem. — Prave olikanosti pa ne kaže gospod in če je tudi doktor, ki pri vsaki priliki in v vsakem pismu v „Ljub. Listu“ tolče ponosno na svojo polno torbo, ter oponaša svojemu drugu njega revščino, kakor se noben pravi učenjak in omikanec ne usti s svojo modrostjo in svojim znanjem.

Konečno pravi dr. Slanec, da je „Narodov“ dopisnik nanjga „hudo jezen“. Ne, gospod, ta čut, ki prešinja in vnema dušo dopisnika „Slov. Naroda“, ni jeza, kajti jeza bi se dala še katerikrat v ljubezen premeniti, tisti čut je povsem drugačen. Dovolite, da ga ne izrazim.

Tudi se g. Slanec izgovarja, da ni gardi pretil, da jo hoče razdreti. V odgovor mu le rečemo: „Vox populi, vox dei!“ (Konec prih.)

Domače stvari.

— (Bolezen, katere na Velegradu nikdar bilo ni.) je ponehala. Iz Česke in Šlezije so namreč romanja tja zopet dovoljena. Po družih deželah se dotične prepovedi še neso preklicale; bržkone, ker bi po vladnej modrosti potniki iz njih na Velegradu vendar le nalesti mogli kako neznano bolezen.

— (Naš domači slikar g. Jurij Šubic) v Parizu je že poslal štiri za Rudolfinum izdelane slike, katere bodo pritrjene na oboku nad glavnimi stopnicami. Slike so 2 m visoke in 1 m široke in krasno delo mladega mojstra, kateri ž njimi spri-

čuje svoj izredni talent za slikarstvo. G. Jurij Šubic pride sam iz Pariza v Ljubljano, da bode izdelal srednjo fresko-sliko, okolu katere se vrste gori omenjene štiri slike, predstavljajoče: zgodovino, umetnost, vednost in naravoslovje. Gosp. Janez Šubic, ki je zdaj v Kaiserslauternu na Bavarskem, pa izdeluje veliko sliko za plafond v veži. Slovenci smejo ponosni biti, da sta se jim rodila dva taka izborna umetelnika v slikarstvu, katerih dela bodo slovela še pri naših potomcih.

— („Večerna priloga“) začela je čudeže delati in vzbujati mrtve. Včeraj priobčila je 2 telegrame, v katerih se čita: „Malo prej je sprejel cesar kardinala Schwarzenberga“ in „Pri urodu v hotel čakal je kardinal Schwarzenberg Njih Veličanstvo“. Kaj poreče k temu grof Schönborn, ki se ima 15. dan t. m. slovesno umestiti na sedež Praških nadškofov, ko dobi „Večerno prilogo“ v roke?

— (Vojaško.) Jutri zvečer ob 6. uri pripelje se iz Ptujja vrhovni deželni vojaški poveljnik F. Z. M. baron Kuhn. V ponedeljek ogledaval bode vse vojaštvo, ki je došlo k brigadnim vajam v Ljubljano. Pri vajah bodo: 97. pešpolk kralj Milan I. iz Pulja, 20. lovski batalijon iz Pazina, dve stotnji ulancev iz Celovca, domači pešpolk št. 17, tukajšnje topničarstvo in sanitetni oddelek. Po ogledu vojaštva odpelje se baron Kuhn v Postojino. Po končanih brigadnih vajah (28. t. m.) odide vse vojaštvo k manevrom na Koroško, pri katerih bode zbranih nad 24.000 mož. K manevrom pride presvetli cesar sam ter bode pri tej priliki obiskal koroško razstavo. Istodobno pričakuje se tja tudi prestolonaslednik Rudolf.

— („Soče“) zadnja številka z dne 7. t. m. bila je zaplenjena zaradi popisa dogodkov na Ajševici, o katerih smo mi bili priobčili članek „Goriški Kuchelbad.“

— (Gosp. dr. Josip Tonkli vabi svoje volilce iz Tolminkskega okrajnega glavarstva na javni shod, ki bode v 30. dan t. m. ob 11 $\frac{1}{2}$ uri dopoldne v Tolminu, da gosp. poslanec poizve svojih volilcev želje.

— (Slovensko delavsko pevsko društvo „Slavec“) priredi na praznik Velicega Šmarna, to je prihodnjo soboto 15. dan t. m. v vrtnih prostorih Ljubljanske Čitalnice na korist svojemu fondu veliko društveno besedo, pri kateri bode svirala cela vojaška godba. Ob enem radostno naznanjamo, da s posebne prijaznosti sodeluje pri tej veselici naš tolikanj priljubljeni tenorist g. Ivan Meden, pel bode tenor-solo v Nedvedovi skladbi „Popotnik“ in Gregorčič-Volarič „Oj z Bogom ti, planinski svet“. Ob enem s to veselico združeno bode kegljanje za dobitke, ki se bode pričelo v petek 14. t. m. zvečer ob 6. uri in bode trajalo do nedelje 16. t. m. zvečer do 10. ure. Natančnejši spored naznanil se bode po vabilih in plakatih.

— (Ljubljanski pohajkovelec) nam piše: Ko sem včeraj na mojem vsakdanjem pohajkovanju dospel pred Mahrovo hišo, kjer je umeščena tista ne-bodi-je-treba nemška šola ali ne bodi grdo

rečeno „Kinder-garten“, slišal sem naslednji, jako ganljiv pogovor: Hčerka (pripeljavši svojega bratca iz omenjene šole) k materi: „Mama! Der Bertl war aber eingesperrt!“ — Mati: „Warum bar er aber eingesperrt?“ — Hčerka: „Weil hat er slovenisch gesprochen!“ — Mati k sinčku: „Du Bertl, derfst aber nicht mehr slovenisch sprechen!“

— (Mlad rešitelj.) Utonil bi bil kmalu včeraj zvečer okolu 7. ure 8 let stari Janez Kraker, kateri se je v Ljubljani pri mostu sv. Petra kopal. Dečko zašel je do sredi vode in ker ni znal plavati, začel se je topiti. V tem trenutku pride 14 letni Karol Klemenčič, stanujoč v hiši št. 65 na sv. Petra nasipu, sleče suknjo, ter skoči za Krakerjem, katerega je že voda proti prisilni delavnici nesla, ga prime in ga z velikim trudom h kraju prinese. Akopram je bilo mnogo ljudi in tudi vojakov, ki so gledali, vendar razen Klemenčiča se ni nikdo upal po Krakarja v vodo. Klemenčič izgubil je pri tej priliki prsni in denarja okolu 2 gold. Želeti bi pač bilo, da bi redarstvo strogo pazilo, da se dečki ne kopljejo v tako globoki vodi.

— (Cesta čez Vagenšperk) se bode vendar preložila in iz Litije do Trebnjega po ravnem speljala. Tako je sklenil cestni odbor v seji dne 31. m. m., pri kateri je bil navzoč tudi deželni odbornik g. Detela, s 5 proti 2 glasoma. Ta ukrep našel bode povsod vesel odmev.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Zell am See 8. avgusta. Cesar in cesarica pripeljala se z brzovlakom ob 8. uri zvečer, od mnogobrojne množice navdušeno pozdravljena. Na hišah zastave, streljanje s topi, kresovi ob jezeru in po gorah, požarna bramba z baklami, godba svirala cesarsko himno. Cesar spremlja cesarico v stanovanje, potem nadaljeval potovanje v Inomost.

Inomost 8. avgusta. Cesar pripeljal se o polnoči. Na kolodvoru pozdravili ga nadvojvoda Henrik, ministerski predsednik, namestnik, deželni poveljnik. Pot do dvorca bengalično razsvetljen kakor po dnevu. Ob potu na tisoče ljudstva, ki je pri prihodu cesarja radostno klicalo „hoch!“

London 8. avgusta. „Morning Post“ poizvedela je, da so najnovejši telegrami Giersovi spravljeni in da je možno, da se afgansko vprašanje takoj reši.

Madrid 7. avgusta. Včeraj na Španjskem 4113 ljudi za kolero zbolelo, 1668 umrlo. Te številke obsegajo le 17 provincij, a kolera razsaja po vsem Španjskem zlasti v Barceloni.

Meteorološko poročilo.

Dan	Ces opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
7. avg.	7. jutraj	735.34 mm.	17.2° C	sl. vzh.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	733.53 mm.	29.4° C	z. jz.	jas.	
	9. zvečer	733.05 mm.	23.1° C	z. jz.	jas.	

Srednja temperatura 23.2°, za 3.4° nad normalom.

Teško se Vam je ločiti od te predivne pokrajinske panorame. In široka gladka cesta, ob kateri se razgrinjajo solčne gorice, miče in vabi Vas vedno višje in višje v zeleno goro, nekam daleč tja v tuj, neznan svet, — glede nova čudesa božjega stvarjenja.

A poludanski zvon bližnjega, tu na jugu nad Kamenico stoječega samostana Rakovca spomni Vas, da se vrnete na parobrodno postajo.

Dospevšemu nazaj doli na Dunavsko obrežje, preostaje Vam še do parnikovega prihoda, dovolj časa, da si ogledate prekrasni park grofa Karátsany-a, razprostirajoč se Vam tu na desno, proti vzhodu, ob Dunavu dobre pol ure navzdol. Ta park Vam je silno lep, bujno-senčnat, poln vsakovrstnega eksotnega drevja in cvetličja. Tu imate po košatem gozdu, tajinstvenem somraku labirintnih potov, vijočih se mej visokimi živimi mejami, v tem ali onem kotu zopet zavetnih šatorjev, dočim se Vam ondu ob reki prostirajo cvetoče livade s pisanim, umetno nasajenim rastlinjem, mej katerim so razpostavljeni vodometi in različni mramorni kipi. In tu je vse polno ptičev: slavcev, kosov in drugih krilatih pevcov, ki Vam prepevajo v mračni gozdovi senci od rane zore do pozne noči. Vmes pa šepetajo valovi mimo tekoče reke, ki se svetlika izmejem temnega drevja kakor srebrno zrcalo... Tukaj bi

se dalo pohajkovati brezbržno ter sanjariti o kaki „deveti deželi“, — ali ka-li...

Toda čuj!“ — Prozajčni žvižg prihajajočega parnika kliče me dalje — in kakor sem Vam povedal na začetku tega pisma, pomaknil sem se zopet za postajo višje po Dunavu navzgor in sicer v — Čerevič.

To Vam je prijazen tržič, stoječ isto tako na desni Dunavski brežini, v zavetnem vznožji večkrat imenovane Fruške Gore. V srednjem veku je bil tukaj znamenit grad in samostan, z imenom castra Cherenith in Sirmio.

Denašnji Čerevič ima kakih 400 hiš in okoli 2000 stanovnikov, pravoslavni in katoliki, kateri imajo vsaki svojo cerkvo in po jednega svečenika. Pravoslavni so prvotni prebivalci trga, sami Srbi, dočim so katoliki naseljenci, ki se zlasti v poslednjem časi vedno bolj množijo. Prekanjeni naši prekolitvanski poludržavniki, Madjari, pospešujejo — kakor mi je tožil Čereviški katoliški župnik — sistematski naseljevanje inih plemen mej konservativnimi Srbi. Razne njihove banke, zlasti „Boden-Credit-Anstalt“ v Sedmograškem, daje ljudem posojila v ta namen, da se preselijo v Bačko, v Srem, Slavonijo in nekdanjo Vojno Granico. Po cela krdela družin, Madjarov, Saksov in Švabov, priromajo Vam sem od nekdaj iz blažene Madjarije, nakupijo si za

male novce vsaka po lep kos rodovite zemlje, na kateri si vzgradijo hiše, posadijo trte in v nekih letih so Vam imoviti in preširni gospodje, zapovedujoči — prvotnim domačinom. „Zašto“ — okončal je blagi svečenik svoje domoljubne pritožbe — „vaši Slovanci, koji, kao čujem, se izselivajo onamo preko mora, u Ameriko, zašto oni ne dojdejo ovamo: mi bi jih primili kao braća — s otvorenimi rukami!“

Premišljujoč te pomenljive besede, ki so mi odmevale v duši kakor opomin k praktičnejšemu izvajanju vzajemnosti slovanske, sprehajal sem se isti večer po Dunavskem obrežji. In stopil mi je pred dušo Branko Radičević, kako je nekoč todi pohajkoval, pojoč:

„Sunce zadje, a spušta se tama,
Na nebu je večernjača sama,
Nebo vedro, a reka se čista
Tamo amo u prugama blista.
Oj, Dunava, o, ti reko silna
Ala si umila!
Vetar duva, vodom poljubiva,
Voda burna u čun zapljuskiva...“

Ko sem se poznem mraku vračal na svoj stan, prepevali so slavci po zelenem obrežji svoje večerne ljubezenske pesmi, da sem se čutil v duhu prestavljenega daleč tja na — Sočine obale.

V Čereviču.

Prostoslav Kretanov.

Dunajska borza dné 8. avgusta t. l. (Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82	gld.	65	kr.
Srebrna renta	83	"	35	"
Zlata renta	109	"	—	"
5% marenca renta	99	"	70	"
Akcije narodne banke	876	"	—	"
Kreditne akcije	282	"	40	"
London	125	"	40	"
Srebro	—	"	—	"
Napol.	9	"	93 1/2	"
C. kr. cekini	5	"	93	"
Nemške marke	61	"	50	"
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	128	25
Državne srečke iz l. 1864	100	gld.	167	75
4% avstr. zlata renta, davka prosta	109	"	05	"
Ogrska zlata renta 4%	98	"	60	"
papirna renta 5%	92	"	10	"
5% štajerske zemljiše odvez. oblig.	104	"	—	"
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	116	50
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	124	"	75	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115	"	10	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	"	25	"
Kreditne srečke	100	gld.	177	75
Rudolfove srečke	10	"	18	50
Akcije anglo-avstr. banke	120	"	98	"
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	189	"	—	"

Hiša na prodaj.

Na jedne jako obljudenej predmestnej cesti v Ljubljani prodaja se majhna hiša z dvema stanovanjima, hlevom, šupo in obširnimi podstrešjem ter lepim sadnim vrtom pri hiši z ugodnimi pogoji, ali pa odda na več let v najem. Kaj več se izve od 10. do 12. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne v Gledaliških ulicah št. 10, I. nadstropje. (469—1)

Trgovski pomočnik,

izurjen v prodaji manufakturnega in špecerijskega blaga, v sprejme se v službo, kakor tudi jeden

učeneo

z dobrimi šolskimi spričevali pri J. Müller-ji v Zagorji za Savo. (467—1)

Županija Postojnska daje na znanje, da je v trgu Postojina (458—2)

vsak mesec na 10. dan

živinski semenj,

na katerem je pa prodaja vsega drugega blaga razum živine vsled odloka tukajšnjega c. kr. glavarstva z 25. junija t. l. št. 5723 prepovedana.

Št. 4729. (461—2)

Naznanilo.

Zaradi glavnega snajenja uradnih prostorov ostane

deželna blagajnica kranjska

dné 12., 13. in 14. avgusta t. l. za strankin promet

zaprta.

Od deželnega odbora vojvodine Kranjske, v Ljubljani, dné 3. avgusta 1885.

Podpisani usoja si naznanjati slavnemu p. n. občinstvu, da se dobiva od 1. avgusta t. l. v

NARODNI KAVARNI

pri Fischer-ji,
Kongresni trg št. 13,

črna kava po 10 kr. — Nadalje je ta kavarna preskrbljena z mnogovrstnimi časniki, slovenskimi in nemškimi. — Za obilni obisk priporočajo se vsem narodnjakom

z odličnim spoštovanjem
(455—2)

Josip Kramar, kavarnar.

Jabelčni in grozdni mlini, sadne in vinske tiskalnice

razširjene v mnogo tisoč izvodih po vseh deželah sveta. Najnovejše in priznane izvrstne sestave in najboljše dela. Vseh velikostij od 90 L do 1600 L vsebine. Cene nizke in na željo franco na železniško ali brodarsko postajo; spričevala in naslove, kjer se naše tiskalnice rabijo, pošljemo franco in zastoj. Solidni agenti se iščejo. Piše naj se na

PH. MAYFARTH & Co.,

in Frankfurt a. M. und Wien, II., Praterstrasse 78.
Ljubarna za železo (365—3)
in tovarna za poljedelske in kletarske stroje.

Popolnem uniči šurke in prašičke prav do zadnjega samo (9—6)

ZACHERL-ov

prašek za šurke.

Pristen dobiva se samo v originalnih steklenicah z imenom in varstveno znamko. — Dobi se pri trgovcih, pri katerih dotični plakati visé v izlozbi.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Piccoli-eva esenca za želodec.
G. PICCOLI, lekar v Ljubljani.
Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pism in zdravniških spričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bodeenje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabasane, hemoroide, zlatenico, migreno itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.
Pošilja izdelovatelji po pošti v škatljicah po 12 steklenic za 1 gld. 36 novc.
Pri večem številu dobi se primeren odpust.
Cena steklenici 10 novc.

Ob priliki dež. razstave v Celovci

priporočam obiskovalcem razstave moja

izvrstna dolenska vina

iz kletij gosp. Ignacija Wutscher-ja v št. Jarneji na Dolenskem

v moji gostilnici

v Celovci, Fröhlichsgasse št. 5

in zagotavljam izvrstno postrežbo. — K mnogobrojnemu pohodu vašim najljubšeje

z odličnim spoštovanjem

Ana Maitinger,

gostilničarka.

Dr. Popp-ova prava anatherin ustna voda

čudovito dobro upliva pri trganji zob, proti zobobolju, narejanji vinskoga kamna, ki se nareja na zobeh, gnitju v ustih in odpravi smrdečo sapo.

Pod imenom „Anatherin ustna voda“ prodaja joče se zdravilo, katero napravi c. kr. dvorni zobozdravnik dr. J. G. Popp na Dunaji, mesto, Bogner-gasse št. 2, sem dalj časa rabil v moji praksi in dosegel jako ugodne, pogostem čudovite uspehe.

Zlasti se je imenovano zdravilo, ki nema v sebi nobene zdravju škodljive tvarine, dobro pokazalo pri trganji zob, zobobolju sploh, narejanji vinskoga kamna, gnitju v ustih in te bolezni v kratkem odpravilo. Pred vsem sem rabil to sredstvo proti smrdeči sapi, kar je neprijetno za dotičnika samega, še bolj za druge, ki so okrog njega. Mnogi so že prej poskušali razna sredstva brez uspeha, a ko so pa 4—8 tednov po večkrat na dan usta spirali s to vodo, je pa smrdljiva sapa popolnem minila.

To spričujem gosp. dr. J. G. Popp-u na podlagi svojih skušenj.

Loslau (Prusija), dné 9. januarja 1879.

(327—1)

Dr. Starck,

kraljevi štabni zdravnik izv. službe.

Dobiva se v Ljubljani pri lekarjih J. Swoboda, V. Mayr, Jul. pl. Trnkoczy, E. Birschitz, G. Piccoli, dalje pri trgovcih C. Karinger, Vaso Petričič, Ed. Mahr, P. Lassnik, bratje Krisper; v Postojini: Fr. Baccarich, lekar; na Krškem: F. Böhmches, lekar; v Idriji: J. Warto, lekar; v Kranji: K. Šavnik, lekar; v Škofji Loki: C. Fabiani, lekar; v Kočevju: J. Braune, lekar; v Ajdovščini: M. Guglielmo, lekar; v Litiji: J. Beneš, lekar; v Metliki: Fr. Wacha, lekar; v Radovljici: A. Roblek, lekar; v Norem mestu: J. Bergman, D. Rizzoli, lekarja; v Kamniku: J. Močnik, lekar; v Trebnjem: J. Ruprecht, lekar; v Crnomlju: J. Blažek, lekar; v Vipavi: A. Leban, lekar.

VIZITNICE

priporočajo

„Narodna Tiskarna“
po nizkej ceni.

A. Krejči,

v Ljubljani.

kongresni trg, na voglu gledališčne ulice.
priporočajo svojo veliko zalogo vseh vrst modernih
klobukov in kap;
prejema tudi
kožuhovino in zimsko obleko
črez poletje v shranjevanje. (112—28)

Mlin,

stoječ sredi trga Žužemperk,

jako dobro obiskan, na močni, stanovitni vodi Krki (Gurk), s 7 tečaji, 8 stopami in vso opravo ter v popolnem dobrem stanu

se odda na mirico

pod prav ugodnimi pogoji izurjenemu oženjenemu mlinarju takoj ali pa ob novem letu.

Natančneje o tem pove lastnik mlina

Fran Pehani
v Žužemperku na Dolenskem.

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža, na velikem mestnem trgu v Ljubljani

priporočajo in razpošilja s poštanim povzetjem

Marijaceljske kapljice

za želodec,

katerim se ima na tisoče ljudi zahvatiti za zdravje, imajo izvršten uspeh pri vseh boleznih v želodcu in so neprekosljivo sredstvo zoper: pomanjkanje slasti pri jedi, slab želodec, urak, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavobol, krč v želodcu, bitje srca, zabasane, gliste, bolezni na vranici, na jetrih in zoper zlato žilo.

SVARILLO! Še jedenkrat nam je omeniti, da so te kapljice izpostavljene velikemu ponarejanju. Mnogo ljudi je, ki ne znajo pripravljati teh kapljic in pod imenom „Marijaceljske kapljice“ razpečavajo slednje kot ponarejene kapljice meje nevednim ljudstvom. Te kapljice zaradi svoje brezvspešnosti neso prave „Marijaceljske želodčne kapljice“. Kdor torej želi pravih „Marijaceljskih želodčnih kapljic“, pazi naj pri kupovanju vedno na gorenjo podobo Matere božje, ki je za varstveno znamko postavno zajamčena in mora biti na vsaki steklenici.

Dobivajo se v lekarni Trnkoczy zraven rotovža v Ljubljani, so najboljše in, kakor mnoga zahvalna pisma potrjujejo, naizkušenejšje in prospešnejše kapljice zoper vse želodčne bolezni in njih nasledke. (451—1)

1 steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gld., 5 tucatov samo 8 gld.

Razpošilja se s pošto najmenj jeden tucat steklenic.

Naslov:

Lekarna Trnkoczy v Ljubljani.

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Mazilo za lase, jedno najboljših sredstev, da se prostor, kjer rasejo lasje, utrdi in da lasje ne izpadajo, ob enem jim daje lep lesk in se uporablja z gotovim uspehom pri tisočih. 1 lonček za dolgo časa samo 60 kr.

Francosko žganje najboljše vrste, ljudstvo priljubljeni lek; mala steklenica 20 kr.; velika steklenica 40 kr. z obširnimi navodom za uporabo.

Parizki prašek za dame, najfinejše vrste, bel in rožast, v škatli, zelo nežen po 40 kr.

Orientalški dišeči prašek odvzame, če se dene mej perilo, neprijeten duh po mili in razširja prijetno vonjavo. 1 zavitek 30 kr.

Ozeblinski balzam po dr. Képesu je odlično najboljšo sredstvo zoper vsako ozeblino in zastarele ozeblinske bule. Steklenica z navodom vred 30 kr.

Mercesni prašek prežene: bolhe, stenice, muhe, mole; dobiva se v poljubnih cenah in v steklenicah po 20 kr.

Seidlitz-prah je prijeten, razstapljen in kri čistilen pripomoček in znamenit zoper zapretnje telesa in krvne navale. 1 škatulja z navodom vred 80 kr.

Malaga najfinejša v botelijah po 60 kr. (406—5)

Razpošilja se vsak dan po poštanim povzetju.

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.